

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Aprilie 2009

PENDULA SPERANȚEI

ALBERTO PALOMBI

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Aprilie 2009

**AGENDA UNUI DRUM CARE SE ÎNTOARCE ÎNAPOI DOAR LA
SFÂRSIT....**

**Aș vrea să citești gândindu-te la tine... La o zi care vine și la
aceea care moare ... Adică la un timp care nu are nici început
și nici sfârșit... Departe de un sentiment instabil, pe care
doar speranța îl hrănește și îl ocrotește , ca o momeală
pentru inimi rătăcite...**

**Metaforă sau iluzie.....sentimente sau pasiune...învățăm să
trăim cu ea sau fărăSperanța de a scăpa o dată de
această capcană.**

Alberto Palombi

CUVÂNT ÎNAINTE

ALTERNATIVELE EXISTENȚIALE ȘI DISPONIBILITĂȚILE POETICE ALE LIMBAJULUI

-Alberto Palombi -

ARTIST PLASTIC ITALIAN ȘI POET ROMÂN

Obișnuiți cu străini care au venit la noi să facă afaceri, oameni de bine dar pragmatici, inflexibili în fața realității cifrelor și cantităților, chiar dacă unii au fost impresionați de toleranța, buna credință și sufletul deschis al majorității românilor, dar și stupefiați de credulitatea romantică generatoare de stagnare și ineficiență, vom fi cu atât mai mult stupefiați să descoperim și un străin, un italian, care a ajuns inițial aici din diverse și uitate motive, a rămas doar pentru a scrie în limba maternă pagini de ziar și în românește versuri fără glas.

Prezența românească a domnului Alberto Palombi rămâne pentru mine o enigmă cu două capete, un mister la puterea a doua; pe de o parte, faptul că scrie incredibil de bine și original într-o limbă poetică aleasă, iar pe de altă parte că vorbește așa de rău limba comună, de zi cu zi, că folosește cu vădită rețineră dacă nu cu dificultate simplul instrument de comunicare cu ceilalți.

Mă gândesc că la fel de rău vorbesc și eu limba italiană pe care însă am studiat-o metodic la universitate. Probabil că aceasta e drama comună a tuturor vorbitorilor a două limbi atât de apropiate în exprimarea lor cotidiană dar și prin geneza comună dintr-un idiom de mare audiență și autoritate într-o lungă perioadă istorică.

Un alt lucru de mirare în ceea ce-l privește pe domnul Alberto Palombi rămâne faptul că nu a fost tentat să scrie versuri, de la început, în limba sa maternă. Declinul psihic și sămburele creativ al textualizării în limba română l-a reprezentat fonetica, sonoritate cu totul magnifică plină de asemănări cu muzicala exprimare italienească, tonalitățile incantatorii ale limbii vorbite în spațiul românesc, personalitatea etnolingvistică a acestui grai. S-ar putea spune fără exagerare că limba română l-a stimulat intelectual și estetic până la descoperirea unei noi vocații. Limba română a fost o provocare pentru talentele de latență ale domnului Alberto Palombi.

Pictorul, sculptorul, ziaristul și profesorul de arte plastice cu atâta reputație în patria sa, a devenit „arhitect al sunetelor”, creator care stimulează construcții fragile din sonorități, din împerecheri și ciocniri de vocabule chiar dacă poezia – să spunem, totuși „poezie” – nu respectă nici un fel de textuale și nici parametri emoționali, parametri cognitivi, cuvintele singure – și, mai ales cuvintele limbii române în realitatea lor materială, în sonoritatea lor copleșitoare, rămân bune purtătoare de poezie. Se poate spune cu certitudine că și în cuvintele „în libertate” există o amprentare cerebrală a manipulatorului și chiar o distincție personală. Talentul poetic s-a generat și se confirmă din impactul lingvistic dintre limba italiană și limba română de nobila exprimare artistică.

Un artist, un literat, un profesor de arte frumoase, pictor și sculptor, care a rămas „să cioplească” (verbul îi aparține în blocul de marmură al limbii românești) diverse trăiri și simțiri de frate latin călătorit în toată lumea și marcat de spiritualitatea europeană, care a făcut această opțiune artistică identitară, constituie un „caz” de-a dreptul mirabil.

Și, ca să continuăm asocierea cu arhitectura, poeziile componente sunt module interoperabile, de unde și performanța de omogenitate, unitate structurală, de artefact armonizat al volumului. Aș spune că formula lirică specifică, chiar ordinul de personalizare al poeziei domnului Alberto Palombi este subordonarea, configurarea fondului ideatic sau de conținut emoțional la rigorile formale și formative ale limbii. Expresia preformează mesajul, îl configurează sau, măcar îl ordonează. Înaintea lucrurilor, înaintea semnificantului filosofic ori sentimental stă semnificantul lingvistic. Sigur că există un orizont tematic și un nucleu de semnificație specifice.

Pendulul creează un spațiu volatil, aproape ficțional, metronomul punctează un timp care „se împietrește în urmă”, cum ar spune Eminescu. Pendulul care este și un metronom al secundelor construiește un spațiu diafan, iluzoriu al speranței, sentiment care strânge la un loc iubire și ură, victorie și înfrângere și care nu dispăre.

Citeam cu câteva zile în urmă mărturisirea unei doamne foarte instruite și bogate din Statele Unite, rezidentă la noi de câțva timp, în care spunea că se îndoiește că un american ar putea să înțeleagă „Miorița” și „Luceafărul”. Se referea la ministrul Eului colectiv românesc, la „forma mentis” atât de specifică a acestui neam. În măsura în care spiritul și sufletul românesc de azi mai sunt pătrunse – și există dovezi că mai sunt! – de fatalitatea mioritică și de luciferică, superioara renunțare – amândouă embleme variabile ale înfrângerii existențiale- la fel se poate întâmpla și cu prezența defensivă a întregului popor român în concertul popoarelor lumii. Dar când să devenim îngrijorați de destinul nostru colectiv, iată că apare câte ceva care ne înțelege mai profund decât ne înțelegem noi înșine și ne proiectează într-un destin superlativ. Și ca să revenim la domnul Alberto Palombi am putea spune că realizează fără intenționalitate utopia teoreticienilor experimentalști ai fenomenului liric, care visează

să construiască poezia în afara limbajului – poezia nu scrie nici cu idei, nici cu sentimente, ci cu cuvinte care reprezintă spirit pur, adică o comunicare ideală fără nici un rudiment material.

De aceea nu mă mir nici că domnul Alberto Palombi scrie atât de expresiv poezii în românește, nici că nu vorbește atât de bine limba română. Ideal ar fi să nu o vorbească deloc ori să o uite complet, iar versurile sale să strălucească impresionant într-o limbă română impecabilă.

Prof. Aureliu Goci

Gânditorul, Alberto Palombi

PROLOG

**Privesc în stânga,
Privesc în dreapta,
Drept înainte
Nimeni nu este înainte.
Privesc în dreapta și în stânga,
Nu merge nimeni
În dreapta și în stânga.
Privesc drept înainte,
Dar înainte nu merge nimeni.**

București, 01.01.1996

ÎNCEPUTUL ANULUI

**Azi
Plutește în aer
Un tremur de sărbătoare,
Palpită în inima mea
Ca la-nceput de viață.
Flutură
Și mi-e rușine
De pierderea orientării.
Flutură așa,
La fel ca o pasăre
Ce începe cu fulgi spumoși
Într-o zi albă.**

București, 01.01.1996

SENZAȚIE DE DRAGOSTE

**E udă buza mea,
E udă de ceața de dimineață,
Și în ceață
A dispărut imaginea ta.**

București, 01.01.1996

AȘADAR

**Poftesc la tine,
Voi pofti la ziua ce vine,
Acuma
Am poftă în gură
De o viață frumoasă.
Am poftă de tine,
De gura ta voluptoasă.**

București, 01.01.1996

CINCI

**Mingea
Joacă în continuare
Pe masa verde,
Sare țacănind
Pe ordinea numerală.
Fiecare mizează pe cinci
Cu trecută emoție.**

București, 01.01.1996

AM VĂZUT LUCEAFĂRUL

**Am văzut luceafărul.
Ajunge noaptea,
Amestecat cu fulgii luminoși
Căzuți pe o mie de drumuri.
L-am văzut
Împodobind
Cu frunze argintii
Pomi,
Semafoare,
Gropi,
Pe o mie de drumuri.
L-am văzut
Amestecându-se
Pe urmele slabe
Ale nopții trecute.
L-am văzut
Dormind,
După ce
Noaptea aceasta
A trecut
Și o zi albă discret renaște.**

București, 15.01.1996

A STA

**Am șters din memorie
Zilele trecute,
Am ars gânduri
În pasiuni de foc
Și acum stând, s-a stins
În memorie
Gândul ce a fost.**

București, 01.01.1996

OGLINDA

**În oglindă
Mă transform în continuare,
Mereu gândul se întoarce în amintiri.
Pe față pielea s-a erodat,
Mă schimb
Și nu găsesc un drum adevărat.
Îmbătrânesc
Și speranța am pierdut
De revenire
La trupul meu frumos.**

București,15.01.1996

LA GARĂ

**Cineva
S-a obișnuit
Să urmărească
Un tren de orient.
Fiecare
Așteaptă la gară
Ca șinele să aducă
Un tren albit de gheață.
Obosit
Gândește la viață
Așteaptă cu lumea
O față cunoscută.
Așteaptă
Și se amestecă
Cu alte rase.
Fixează șinele
În emoții pierdute
Și mereu gândește la viață,
Nimeni nu mai vine din orient.**

București,15.01.1996

22 DECEMBRIE

**Pe drumurile acelea
Picioarele mele
S-au împiedicat în cruci
Table goale
Din tineri eroi.
Numai cruci
Dincolo de teatru
Au dispărut,
Timpul le-a consumat.
Pe câmp
Lumea a tot umblat.
În urmă, drumurile
Cu flori s-au îmbrăcat.
Și becurile s-au ars,
Cu noaptea
Numai fantomele umbre
Au rămas.**

București,15.01.1996

LA TELEFON

**Hai că sună!!!
Cu fața la telefon,
Mereu gândesc că sună.
Aștept
Și mi s-a închis gura.
Tac
Și aștept să aud
O voce cunoscută.
Hai că sună!!!
Aștept
Și îmi moare pe buze
Senzația trecută.
Nimeni nu mai sună.**

București,15.01.1996

VÂNTUL

**Vântul sare peste uşă
Cu aceeaşi melodie,
Afară curăţă pomii
De frunzele moarte
Şi cu vârtej
Amestecă nisipul şi spumoşii fulgi.
Pe pământ
Vântul
Mantaua albă a erodat
Şi pe piele
Cu antice urme m-a semnat.
Repede
Se va schimba timpul,
Dacă tare bate vântul.**

Bucureşti,15.01.1996

LA TELEVIZOR

**Prin ecran
Imaginea s-a strâmbat,
Tonul
Pe alte benzi s-a mişcat;
Fantomele umbre au apărut,
Trosnesc degetele mâinii goale,
Fixez în continuare ecranul
Şi aştept
Să revină lumea.
Prin cablu
Semnele s-au slăbit,
Nisip s-au făcut.
La urmă
Umbrele au dispărut.**

Bucureşti,18.02.1996

AM PIERDUT SPERANȚA

**Am pipăit
Cu mâna,
Fundul tău de marmură,
Pe coloane albe de marmură.
Am atins
Cu limba,
Sânul tău de marmură,
M-am hrănit
Din inima ta albă.
Ți-am pipăit
Fundul de marmură
Pe coloane albe de marmură,
Te-am atins
Cu buzele mele calde
Pe gura ta albă.
Într-un târziu
M-am obișnuit
Cu sufletul tău de marmură.**

București,18.02.1996

CIMITIRE ÎN OGLINDĂ

**Prin geamuri
Am văzut strălucind crucile,
Imediat
M-am gândit la doliul meu,
Silentios,
Tramvaiul se duce pe șine
Încet,
Ajunge în altă stație.
Clopotul sună domol
Următoarea melodie.
Și
Nimeni
Nu strigă la ușă.
Apoi am văzut cimitirele în oglindă.**

București,18.02.1996

LA CAPĂT DE LINIE

**Pe drum
Ochii mei au strălucit
Și timpul
Aleargă cu ritmul inimii mele,
Noaptea
A acoperit
Următoarea lume
Și tramvaiul
La ultima stație
Strigă pe șine.
Și senină
Se trezește ziua ce vine.**

București, 18.02.1996

DRAGOSTE ÎN LIBERTATE

**Creierul
Noaptea,
Nu se plictisește
Și pornește
Visul meu
De dragoste.
Degetele
Se mișcă repede
Și desenează
Geografia
Corpului tău.
Dormi!
Să nu spui
C-ai obosit
Noaptea aceasta.
Lângă tine
Timpul tace,
Iar visul
Se face realitate:
Dragoste
În libertate.**

București, 01.05.1998

LA MARE

**Marea Neagră
Ca o clepsidră
A înghițit
Plaja.
Mamaia,
Cu dulce
Învăpăiere,
În fiecare vară
E gata.
Soarele stăpân
Îmi topește
Fața
Și noile generații,
Cu suflet
Au primit
Viața.
Nisipul
S-a făcut
Timp și
Încă o dată
Vara
Părăsește țarmul.**

București,06.06.1999

ECLIPSA

**Ochi în ochi
Urmărești
Diavolii
Ultimului
Mileniu.
Îți golești
Inima
Să nu-ți pierzi
Sufletul.
Ochi în ochi
Soarele și luna
Încet se apără
Și își vor
Schimba chipurile.
În careul
De diamant
Lumina și
Întunericul
Se bucură
De veșnica**

**Flacăra.
Și lin
Trupul negru
Al lunii
Îți învelește
Fața.
Ușor
Se învârte fisa
Și repede
Se termină
Eclipsa.**

București,11.08.1999

IARNA

**Iarna
Lipicioasă
Ca o boală
Nu mă lasă.
Inima înfrântă
Împinge timpul
Tulburată.
Totodată
Tensiunea
Ciocnește
Creierul,
Și timpul
Trce greu,
Până ce visul
Cucerește
Noaptea.
Obolesc
Și iar
Mi se schimbă
Vârsta.
Primăvara
Mi-a părăsit
Viața.**

București,18.02.2000

UN CIREȘ ÎN LUMINA DIMINEȚII

**Ca o mireasă
Dintr-un mariaj
Antic,
Vecinul meu,
Înalt,
Stăpân,
Cu frunze miciuțe,
Încet,
S-a deschis
Spre alb.
Stă
În față
La lumina
Din fiecare zi
Să se bucure
De veșnicia vieții.
Îndepărtat și solitar,
În zilele scurte,
Cu umbră
M-a amenințat.
Nici vântul
Nu l-a speriat.
Stă
În timpul anului
Parfumat
În alb,
Iar acum,
Cu soarele
Într-o
Adiere
Caldă,
Mi-a dăruit
O petală albă
Să mă anunțe
Că și lui
Îi pasă.
Ești frumos
În lumina
De dimineață.**

București, 15.04.2000

VAMPIR

**În somnul gol
Mi-ai bâzâit
În nas.**

**Și nici
Lumina
Nu te-a speriat.
Am izbit
Palmele amândouă
Să te opresc.
Și totuși
Zbori,
Vampir,
Aștepti
Să obosească
Și ultimul
Suspîn
Să poți
Să tragi
Ușor
În mine.**

București,01.10.2000

AM FURAT SPERANȚA

**În miezul nopții
Ți-am furat speranța,
Cu zâmbetul
Te-am pipăit
Ca să îndrept soarta.
O promisiune
s-a împlinit
în viața aceasta.
Ore,
Minute,
Clipe infinite
Am împlinit cu tine;
Am păstrat emoțiile
Să nu te pierd.
Nici liniște,
Nici pasiuni
Nu te+au îndepărtat.
Ai trăit
Și
Trăiești cu mine.
Lângă tine
Nu-mi obosește brațul,
Te susține iar,
Și am rușinea
De a trăi
Nrclintit,
Fără tine.**

**De câte ori te-am înșelat,
Împreună suntem
Și
Împreună ne îndepărtăm.**

București, decembrie 2000

SPRE IARNĂ ÎMPREUNĂ

**Vremea
Încă nu ți-a schimbat chipul.
Tu iar
Te-ai dezbrăcat
De mantia galbenă.
Tot timpul m-ai protejat,
Dar acum
Nu mă mai aperi
De razele de lumină,
Lăsându-le să-mi hrănească
Inima.
Și îmi anunți
O iarnă friguroasă.
Ți-aș fi întins mâna
Să nu te sfârme gheața
Iar tu
Prietene,
Păzește-mă
Să nu mi se oprească viața.**

București, noiembrie 2000

2001 NOUL BOTEZ

**Încet,
O lacrimă grea
Mi-alunecă pe piele.
Invizibil spală
Păcatele și amărăciunile.
Doar
O amprentă de sare
Lasă pe față,
Urma incoloră
A unei antice culpe.
Voi rătăci**

**Încă o dată,
Iar o picătură
De apă și sare
Mă va ierta,
Și-n timpul nou
Al spiritului
Mă va boteza.**

București,06.01.2001

ZIUA DE FLORII

**Te-am ignorat,
Convins că nu poți
Să fii trezit.
Așadar acum,
Încă odată
Înveșmântat în alb,
Nu te copleșește
Cântecul meu blând,
Pe care în orele mohorâte
Nu ți l-am mai șoptit.
Așadar acum,
Că din alai iubire ai,
Deschide-ți petalele,
Și din staminele țâșnind,
Hrănește roiurile de bondari.
Ș-atunci,
Chiar dacă te doare,
Îndură-te puțin,
Și lasă-mă
Să-ți fur o creangă,
Pentru a onora
A Floriilor zi sfântă.
Și tu, prietene, bucură-te
De o iubire imensă,
Care tot timpul zumzăie
În podoaba ta albă.**

București,08.04.2001

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

După atâtea ore tăcute,
Ar fi nevoie
De o boare de vânt
Să se spulbere
Peste marginile lumii
Păcatele și amărăciunile.
Eu nu te văd
Într-un cer ideal,
Totuși imperceptibil,
Într-o lumină sfântă
Mântuitorul a-nviat!
Învăluitor un cântec
Se leagănă din hotare-n hotare
Și eu,
Într-o atmosferă rară,
Ascult noi simfonii
Din priveliști necunoscute.
Doar dacă se îndură Domnul,
Într-o noapten veșnică,
Pot să smulg un sunet șoptit
Din clipa ce se schimbă,
Cu același farmec sfânt,
Adevărat a-nviat!

București, 15.04.2001

INIMĂ ROD

Acum că
Din soare
Te hrănești,
Nici o furtună
Nu poate să zdrobească
Zădărnicia ta veșnică.
Aștept neclintit,
Ca pe crengi
Să se pârguiască
Inimile tale roșii.
O pasăre micuță,
Cutează
Să caute
În podoaba ta
Acerbă.
Mi-aș risipi sufletul
Dacă din diadema palidă
Ar rămâne doar
O dungă stearpă.
Nemișcat
Lași ca isteață zburătoare

**Să cearnă
Frunză cu frunză
Și să scuture
Creangă cu creangă
Până când,
Din cununa ta
Izbește tăcută
O inimă rod.**

București, 16.05.2001

O CIREAȘĂ UN DAR

**Ca un gnom
Dintr-un basm
Cu ochii mari,
Am încheiat
Orele de vis
Aici, aproape
De crengile tale
Istovite.
Înainte ca
Noaptea să
Ne despartă
Molcom,
Fără măști,
Cârpesc
Cugetările mele
Și cern
Încă o dată
Din zeitatea ta
Raiuri de vis.
Dalbe amintiri
Întrupate
Ca gingaș
În mintea mea
Rostesc.
Prevestitor
Cutez să caut
Patimile îndepărtate
Înstrăinare.
Fragedă
Îmi aparține
Viața mea,
Iar o nouă pasiune
Mi-a stropit
Pieptul.
Mistuiesc anii
Unul câte unul.**

**Dar un miros
De sulf
Din mâna stearpă
Mă trezește
Și o cireașă roșie
Din câmpia noastră
Se înmoaie
În gura mea
Tânără.
Iunie,
Dulce învăpăiere,
Dezleagă lin
Visurile trecute
Ca eu să culeg
Dar cu dar
Din podoaba ta matură.**

București, 26.12.2001

RENAȘTEREA

**Păstor solitar
Pe un deal nelimitat,
Fără priveliște,
Pelegrin
În hotare necunoscute,
Am ocolit timpul
Să nu se facă destin.
Pas cu pas
Mistuiesc anii
Iar timpul
Îmi crește în urmă,
Dilemele și
Iubirea oarbă
Mă momesc fără speranță,
Alte măști, aceeași piele.
Ar exista un sentiment
Îndurător și sublim
Totodată,
Izvorător de-o viață minunată?
Tot timpul
Istovite,
Veștede scânteii
Din raiuri îndepărtate.
Iar faptele crunte,
Lepădate
În mintea noastră,
Se vor face încă o dată
Speranță.
Izvorul
De viață veșnică.**

**Blândă
Vine noaptea aceasta,
Și eu
Desfac visând
Gânduri fără glas.
Timpul, pendula speranței,
Curge fără încetare
Și voi zări
Alte lumini
Și va renaște duios
Ziua ce vine.**

București, 26.01.2001

CUPRINS	
Cuvânt înainte	4
Prolog	7
Începutul anului	8
Senzație de dragoste	8
Așadar	8
Cinci	8
Am văzut luceafărul	9
A sta	9
Oglinda	10
La gară	10
22 decembrie	11
La telefon	11
Vântul	12
La televizor	12
Am pierdut speranța	13
Cimitire în oglindă	13
La capăt de linie	14
Dragoste în libertate	14
La mare	15
Eclipsa	15
Iarna	16
Un cireș în lumina dimineții	17
Vampir	17
Am furat speranța	18
Spre iarnă împreună	19
2001 Noul botez	19
Ziua de florii	20
Adevărat a înviat	21
Inimă rod	21
O cireasă un dar	22
Renașterea	23

Copertă și picturi: Alberto Palombi

